

פרוזה ב': המתכנסים וגם המקום שעמד לרשות כינוסם.

פינה קטנה בחדר קטן, שעה מאוחרת בערב ירושלמי קיצי. דרידה סיים להעניק את הרצאתו ונעתר, לבקשתה של ידידה בלונדינית וגבוהה, לפגוש כמה משוררים עבריים בהתאספות קטנה זו. אני הוא היחיד שאינו דובר צרפתית. אך ד. ששונא לדבר שלא בצרפתית, חפץ כי כל הנוכחים יוכלו להבין את כל הנאמר. משאמר זאת, הוסיף וציין שכיוון שהוא כאן בכדי לדבר, ברצונו שהאספה תבחר את נושאי השיחה.

המשורר אהרן שבתאי, טרוד בשל החלטתו שלא למול את בנו, חפץ ב-"בעד ונגד", "ומה עם הבן שלך?" הוא קרא תיגר על דרידה, "האם הוא נימול?" "לא" השיב דרידה "אך זה היה שונה. כיוון שאמו לא הייתה יהודיה, זה עשה את זה פשוט. ואילו במקרה שלך יש מקום להתלבטות."

בדיוק קראתי את מישל דגיי בהתלהבות ותשאלתי את. ד. "כן, למדנו יחדיו בטולוז. חקרנו את האזור על האופניים שלנו." אך דרידה לא היה מעודכן בעבודותיו האחרונות של דגיי.

קצת לפני אחת בלילה, רגע לפני שהלכנו איש-איש לדרכו, מורלי (שחזרה ממפגש עם ג'נט) תמכה בי לאורכם של שלושה גרמי-מדרגות. דרידה נכנס לרכבו השכור, אמר שייסע לצפון, שהוא רוצה לראות את הגליל. "אבל איך?" שאל מישוהו. "זה בסדר. יש לי מפה." הלילה לטרטור והבוקר כדי לתור.

דגיי שהוזמן בידי המנהל של מוזיאון-ישראל ביקש שאתלווה אליו לפני שנלך לאכול בשוק. מה תרצה לראות? המוזיאון סגור היום אבל..." "מה יש לראות?" שאל דגיי. כשהתחריטים של ברוננו שולץ הוזכרו, אמר "את זה, כן. רק את זה". האורות הכבויים החלו נדלקים, פסענו נינוחים, מתפעלים מפטישים, מפרוורסיות.

מה שמזכיר לי את ביקורו האחרון של ידידי א. בפאריס. הוא תיאר בפני את החדר הרבוע שעמד בלב החדר ושעל כתליו נקבעה מערכת חורי הצצה בעבור האורחים. א. פוגש את הבנות (את כולן) ומתבקש לבחור שתיים

אשר תתננה אהבים (למענו) זו עם זו. הבחירה הראשונה מובנת מאליה ואילו השנייה אינה מופרכת, אך "מובנת מאליה" אומר, "אדוני, האם יורשה לי לבחור בה", ו-א. הג'נטלמן האמיתי, נעתר – "הו תודה לך". "אך", אומר א. "אני הוא הצופה היחידי".

בנקודה זו אומר דגיי, "איפה המקום הזה, אני פאריסאי, מדוע איני מכיר אותו?" טפח ניסתר מנופה של העיר. דגיי מטייל לכל מקום, אוכל כל דבר שמונח לפניו, צועד זקוף בשכמייתו הכחולה. כמו דרידה, שהלך לעולמו והותיר את כולנו מאחור, דגיי, אינו מאט בשל גילו המתקדם, מחזיק מעמד. עומד במקום בו האתלטים מאבקים את עצמם לפני המרוץ.

"מה יש לך לשתות?" שואל דגיי. "חסלתי את הוויסקי אחר הצהריים, "יש אוזו" אמרתי. "הו אז חיסלת את הוויסקי, ככה. אז אוזו. בלי קרח, בלי מים."

הצירוף דגיי / דו בלה אינו מפתיע בעבורנו יותר מאשר הצירוף המקדים פונז' / דה מאלרב. מי מאיתנו יצעד קדימה ויתנדב להיות משורר עבור סָאב?

ידידינו, המשורר עמיחי, התלונן על שירה שעניינה שירה. אך שירה היא שירה ולפיכך אינה יכולה להימלט. אין היא יכולה להיות עולם שקפא על שמריו ולא ננגע בידי כותבים קודמים. השירה עולה מתוך השירה וצומחת לשירה כשם שזרע התירס סופו לצמח תירס, עבור בעלי-חיים, עבור אנשים.

כפי שאנו למדים מכפולת העמודים של מאלארמה, נוף השיר הוא גם השיר עצמו. העיצובים של סָאב זרועי מילים כשם שערימות השחת של מונה רשומות בידי מזג האוויר, בידי שעת היום.

האיש ההולך המאמץ לחיקו את הארץ אצל רוברט ואלזר, ב'פאן' של קנוט המסון. כוריאוגרפיה טהורה של ספר. פונז' אינו נוטל את מידתו של האחו בלבד, שכן, גם צעידתו של האיש נמודה במבט-מודד ייחודי וממוקד.

עשר שורות התאימו, נאמר, לְסָאב. עשר ולא תשע. עשר ולא שבע. למרות שכל ה"לא" הן אפשרויות קסומות שיש לנסותן, ככל שהרוח נעה או המזל מכתוב בנשיקתו המכונה – כורח. מפרקים וקסוליים קשורים בקפידה למסגרת המיטה להשגת התהודה (הרזוננס) המקסימאלית.

השיר הוא נוף מלאכותי המורכב מנופים טבעיים. אל תשכח זאת. השיר בתנועתו הדחפורית מורכב אף הוא מנופים פואטיים. אתה מדבר עם העיניים ועם האוזניים שלך. המיקוד או העדרו המתוק, שלמים לחלוטין.

כמו לשיר, כך גם לנוף אין כל דיבור-ציבורי (ויהיה מי שיאמר, כמו למשורר). אופוריון: "Booted she roamed through all that land" ¹"unceasing" משוררו של פנוז: "during his professional stroll"². או ה-"travail collectif" של מישל דגיי ב-*La revue de Poésie* (פינדארוס, דנטה, גונגורה, הֶלְדְרִיין), כן, אנחנו אוהבים את הקשה. ללכת לאורכו, לכל האורך, של טקסט באמצעות תיעתוק (סידור של קומפוזיציה עבור מדיום אחר מזה שעבורו היא נכתבה במקור), לתקן מחדש, להקים מחדש טקסט למול הטקסט המקורי. כמו אישה של פיקאסו, שהשתקפותה ניבטת ממראת-יד בצויר – גם המודל החי מצויר. ומתחת (לרוחבם של שני העמודים), הקו המפריד השחור, שמתחתיו הברקה, פרשנות, הרחבות, או שירת מקור עצמאית שמבצבצת. מציגים, חותרים תחת, מציגים, מציגים מחדש. כולם קיימים לרוחב העמוד הכפול. תרכובת של טקסט מאורגנת מחדש. נוכל להביא את מאלארמה בתרגום / תעתיק אל ה-La Langue Française (דבר-מה שהוא יותר מ"צרפתית") en-face ואת הפרשנות באסוסיאציה, הברקה, הרחבה, הפחתה, חתירה תחת, הפיכה.

ריכוז, או פעולת תמשיח (Fresco) מבעד למשקפת האגרוף הימני. קיראו לזה אלימינציה, האטה מבוקרת בקריאת הדבר-שישנו מבחירה או מגזרה. המבט מבעד לעינית מחקה את האפקט של המבט הדו-עיני. העדר נדחק אל הגדר בשעת בין הערבים, תחת סהרון מתמלא, כתמונה המתרחבת בשיר.

¹ "ממוגפת שוטטה היא מבולבלת דרך כל אותה ארץ ללא הפסק"

² "במהלך הליכתו העניינית"